SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

No. 164. JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, AUGUST 27, 1987 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 27-го СЕРПНЯ 1987 РІК XCIV. Ч. 164.

вецький очолить бюро КУК в Оттаві

Оттава, Онт. — Комітет Українців Канади повідомляє про затруднення Андрія Глуховецького на позицію координатора інформації при оттавському Бюрі КУК, яке буде офіційно відкрите з початком жовтня 1987 року. А. Глуховецький почне свою працю 1-го вересня цього року.

В минулих роках А. Глуховецький працював у таких установах: член Судової ради Конкордського університету (1984-85); продуцент-дослідник в станції CUTV/SFSF в Монтреалі (1985); працівник Інформаційного відділу Канадсько-квебекського іміграційного бюра (1985); адміністратор Відділу КУК в Монтреалі (1986); диктор-продуцент в радіостанціях CRSG, кабель FM у Монтреалі (1985-87).

Добре відомий серед української громади у Монтреалі, А. Глуховецький рівнож був референтом багато культурности при Союзі Українських Студентів Канади (1985/86) і є членом Пласту. Він був одним з основників Інституту центральних европейських студій у Монтреалі.

А. Глуховецький отримав ступінь бакалявра з політичних наук і в цей час кінчає спеціялізацію у політично-громадському праві в Конкордському університеті.

Його головними обов'язками в Інформаційному бюрі будуть: постійний зв'язок між Централею КУК і федеральним урядом Канади, членами парляменту, пресовою ґалерією, чужими амбасадами і посольствами; виконування плянів громадської інформації Централі КУК в столиці Канади; та керівництво постійного бюра в Оттаві.

А. Глуховецький плинно володіє українською, англійською та французькою мовами.

Вийшли два томи творів М. Смотрицького

Кеймбридж, Масс. (ФК-У). Як уже відомо тут опубліковано перші два томи Гарвардської бібліотеки давнього українського письменства, що є частиною Гарвардського Проєкту, для відзначення Тисячоліття Хрищення України. У цих томах містяться майже всі твори Мелетія Смотрицького, одної з визначних постатей культурного відродження, до якого дійшло наприкінці XVI і на початку XVII століть на українських і білоруських землях.

Син письменника, філолога та вчителя Герасима Смотрицького, Мелетій Смотрицький народився на Поділлі коло 1577 року і дістав освіту у Вільнусі, Острозі, Вроцлаві, Ляйпцігу і Нюрнберзі. Він написав багато полемічних, проповідницьких, філологічних і богословських праць, які добре ілюструють складність відносин поміж католиками, протестантами і православними його епохи.

На 844 сторінках, під наголовком „Зібрані праці Мелетія Смотрицького, перший том відтворює факсиміле оригінальних друкованих видань, том включає 11 його найважливіших релігійних писань, починаючи від славного „Треносу" (1610), кінчаючи „Екзетезисом" (1629). Він пише про потребу творів доступних у мові, знаній тоді як руська (середньо-українська), для вжитку у Богослуженні й молитві, та захищає гідніст як руської, так і церковно-слов'янської мов. Смотрицький теж доводить, що потрібні добре освічені проповідники та кращі руські школи.

Другий том — це факсиміле оригінального друкованого видання „Євангелія учительного" (1616) Смотрицького. Наголовок характеризує частий жанр його доби, в якому подавались євангельські цитати з проповідями про дані уступи з Євангелія. „Євангеліє учительноє" є перекладом на руську мову збірки проповідей на Євангеліє, первісно написаних по-церковнослов'янськи.

Смотрицький розглядав цей твір як важливий знадіб для „духового добра" українського народу. У світлі завзятої дебати про Берестейську унію 1596 року він бачив потребу твору народною мовою для читання з амвону, в наслідок чого відпала б потреба спиратись на подібні польські католицькі і протестантські твори. Поправки уведені Смотрицьким в Євангелія дозволяли творові більш успішно конкурувати з польськими текстами. Цей 568-сторінковий том Гарвардської бібліотеки дає три різні версії передмови, написаної Смотрицьким, та 78 євангельських уступів у супроводі проповідей, укладених за церковним календарем.

Кожний том мілейної серії буде містити наукову передмову. Автором передмови до томів Смотрицького є Дейвид А. Фрик, професор слов'янських мов і літератур в Каліфорнійському університеті в Берклі. Д-р Фрик захистив дисертацію про Смотрицького в Єйльському університеті та опублікував дві статті про Смотрицького в журналі Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету, „Harvard Ukrainian Studies". У статті, що надрукована в грудні 1984 року д-р Фрик оцінює Смотрицького як „руського патріота", який домагався того, „щоб руській нації вільно було процвітати" та уважав, що „першою умовою для цього було об'єднання нації".

(Закінчення на стор. 3)

СОВЄТСЬКА ПРЕСА КРИТИКУЄ ЗАХІДНІ „РАДІО-ГОЛОСИ"

Москва. Совєтські засоби масової інформації розвинули посилену кампанію проти західних „радіоголосів", тобто „Голосу Америки", „Радіо Свободи" і „Радіо Вільна Европа", які широко інформували про перебіг антисталінської демонстрації у трьох балтицьких республіках у зв'язку із 48-ою річницею відімого совєтсько-німецького договору підписаного Рібентропом і Молотовим, на підставі якого Совєтський Союз анексував Литву, Латвію і Естонію і, очевидно, Західню Україну, у склад СССР.

Окрему увагу тим разом совєтські пропагандисти присвятили передачам трьома балтицькими мовами, що їх з Мюнхену у Західній Німеччині передає радіостанція „Вільна Европа". Совєти закидають західнім радіостанціям, що вони підтримують націоналістичні рухи в Совєтському Союзі і вони були інспіраторами переведених демонстрацій у Вільнюсі, Ризі і Таллині в неділю, 23-го серпня ц.р. Демонстрації, згідно з інформаціями західних пресових агентств і кореспондентів, були успішними, а присутні в дуже рішучий спосіб домагалися засудження сталінського терору, відновлення усіх прав для Церков і засудження договору між СССР і гітлерівською Німеччиною в 1939 році, після опублікування повного тексту договору, який нікои не був оприлюднений в СССР.

Московські опікуни підневільних народів нарікають на „Голос Америки" і „Радіо Вільна Европа", які передають програми трьома балтицькими мовами, що вони „відіграли головну ролю" у підготові демонстрацій. Більш того, вони, на думку совєтських засобів масової інформації, давали навіть технічні інструкції, як влаштовувати такі демонстрації, які висувати гасла тощо, щоб притягнути якнайбільше осіб.

Очевидно, балтійці використали горбачовську „гласность" максимально і до цього вони самі признаються, не ховаючи свого задоволення, що це їм перший раз вдалося сказати праду світові про долю балтицьких народів і страшний терор Йосифа Сталіна при винищуванні автохтонного населення і перетворення Прибалтики у військову зону комуно-московських імперіялістів. За попередніх режимів, навіть за Нікіти Хрущова, місцева міліція і військо напевно були б виарештували сотні активістів і заслали в Сибір тих, які були ініціяторами такого діла. Тепер, покищо, обійшлося без наслідків, хоч збільшені відділи міліції спостерігали за демонстрантами, а агенти КҐБ, змішавшись з народом, записували на магнітофонні стрічки виступи промовців і фільмували їх.

Латвійський дисидент Яніс Розкальнс заявив, що у Вільнюсі було приблизно 2,000 маніфестантів, в Ризі біля 5,000, а в Таллині 1,500. Совєтські чинники значно зменшили число учасників і всякими способами намагалися применшити значення самої події. Крім того совєтські газети потрактували американські передачі, як зумисне втручання у внутрішні справи СССР і розпалювання націоналістичних настроїв в балтицьких республіках. Як і треба було сподіватися, частину вини Москва перекинула на колишніх імігрантів, „нацистських прихвостнів", „політичних ренеґатів", „людененависників" тощо.

Дипломати в Москві думають, що після подій у Прибалтиці, СССР розпічне знову заглушування радіопередач з Америки і з Мюнхену.

НЕ ВИКЛЮЧАЮТЬ ПРИЇЗДУ М. ҐОРБАЧОВА ДО НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. Офіційні представники Організації Об'єднання Націй і заступник міністра закордонних справ СССР Владімір Ф. Петровскі ,не виключають можливости приїзду до Ню Йорку на сесію Генеральної асамблеї генерального секретаря ЦК КПСС Міхаїла Ґорбачова, з передумовою, що Рада Безпеки тієї міжнародної оргнізації погодиться дискутувати його пропозицію про роззброєння скликанням міжнародної конференції в тій справі, а справи економічного розвитку у світі будуть належно обговорювані на сесії Генеральної асамблеї.

В. Петровскі погодився з думкою багатьох американських політичних спостерігачів і кореспондентів, що М. Ґорбачов, будучи в Ню Йорку, мігби стрінутись з президентом Роналдом Реґеном, особливо тоді, як справи переговорів у справі зменшення стратегічної нуклеарної зброї і відтягнення ракет середнього засягу з Европи наближатимуться до позитивного закінчення. Совєтський представник підкреслив, що „він хотів би прибути до Ню Йорку на засідання Ради Безпеки, але інші члени Ради мусіли б з цим погодитися, а до Вашінгтону М. Ґорбачов поїде тільки у випадку, якщо б там треба було підписувати якийсь договір", заявив під час інтерв'ю В. Петровскі, натякаючи, що переговори в Женеві можна б приспішити при добрій волі і приготовити документи для підпису до кінця вересня, або на початок жовтня цього року.

Відповідаючи на запитання чи відповідатиме час для М. Ґорбачова для його поїздки до ЗСА, Петровскі заявив, що генеральний секретар готовий приїхати навіть завтра до Ню Йорку якщо Рада Безпеки прийме його „мирні" пропозиції і готова буде над ними дискутувати.

Генеральний секретар ОН Гавіє Перез де-Куеяр не заперечив можливости приїзду М. Ґорбачова на сесію Генеральної асамблеї, яка розпічнеться 15-го вересня і триватиме приблизно до половини грудня. Президент Р. Реґен також говоритиме на одній із сесій Генеральної асамблеї, хоч дати виступу ще не визначено.

Представники Білого Дому і Державного департаменту заявили, що совєтська пропозиція про приїзд до ОН М. Ґорбачова є дійсно новою і, не зважаючи на цілковиту неприготованість до зустрічі на вершинах, очевидно, Президент ЗСА є все готовий з ним зустрінутись.

Не зважаючи на різницю в поглядах на справи загального роззброєння і створення окремого фонду ОН для підтримки відсталих економічно країн, В. Петровскі надіється, що Адміністрація ЗСА погодиться на скликання Ради Безпеки для передискутування цих важливи проблем.

На Союзівці лунатимуть оперні арії

Б. Чаплинський.

М. Андріюк

Союзівка. — Тут у суботу увечері, 29-го серпня ц.р., в рамках літніх розвагово-мистецьких програм, виступлять із зразками української клясичної музики чотири відомі солісти і солістки із Оперної Кампанії ім. Лисенка.

Марта Кульчицька-Андріюк, сопрано, Оленка Гейтмур, сопрано, Богдан Чаплинський, тенор і Ігор Даріян Кравців, баритон, виповнять вечірню програму піснями і аріями в сольових виступах, дуетах і квартеттах.

Акомпаньюватиме солістам відома піяністка Марта Кузьма-Каннігтем. Програма почнеться о год. 8:30 вечора.

Після мистецької програми вілбудеться забава під звуки двох популярних оркестр — „Темпо" і „Нове покоління".

Вийшов „Хрест" М. Руденка англійською мовою

Філядельфія. — У Видавництві Св. Софія ЗСА і Канади вийшла літом цього року маленька книжечка, яка вже знайшла добрий відгук серед американського загалу.

Є це дуже вдалий англомовний переклад знаменитої поеми Миколи Руденка „Хрест", що її видруковано на Заході без згоди автора, який довший час був ув'язнений у Совєтському Союзі. Переклад цього твору виготовив молодий українець Роман Татчин, який, хоч по фаху фізик, дуже цікавиться українською літературою. Він вже зробив кілька добрих перекладів з української літератури на англійську мову, між ними поеми „Панські жарти" і „Іван Вишенський" Івана Франка, епістолярна повість „12 листів о. Андрея до матері" Меріяма-Лужницького й інші. Та його переклад поеми „Хрест" Руденка — це мабуть досі найкраща його перекладацька праця.

Поема „Хрест" — це глибоко філософський і християнський твір, надиханий українським містицизмом і наповнений глибоким трагізмом, який випливає з глибини душі українського народу. Великий голод в Україні у 1932-33 роках є його головною темою, а постать Ісуса Христа, з яким герой поеми, комісар НКВД Мирон, веде розмову, сповнена з ревною діялектикою і вставлена в рамці української історії напередодні 1000-річчя Хрищення Руси-України.

Можна сподіватися, що твір М. Руденка „Хрест" в англомовному перекладі Р. Татчина буде гідним прологом до пізнання на Заході творчости цього великого сучасного поета.

Твір Руденка у перекладі Татчина можна набути посилаючи 5.50 дол. (50 центів пересилка) на адресу Св. Софії: у ЗСА — St. Sophia, Religions Association, 7911 Whitewood Rd., Philadelphia, Pa. 19117, у Канаді: St. Sophia, Religions Association. 85 Lakeshore Rd., St. Catharines, Ont. L2N 2T6.

Дітройтці влаштували День УНСоюзу

Управа Окружного Комітету УНС (зліва): Р. Лазарчук, секретар, шостий — д-р О. Серафин, екзекутивний заступник, посередині — Роман Татарський, головний радний УНС і голова Управи; перший справа — Ярослав Базюк, касир.

(фото: Нестор Татарський)

Дітройт, Миш. (В. Папіж). — Задушливе мишиґенське літо, а цьогорічна вийняткова гаряча погода, зовсім несприятливі для ділової суспільно-громадської праці. Але помимо такої погоди життя не стало на місці. Воно пульсує може іншим ритмом, і з тим виринають та назрівають невідкладні справи, які вимагають полагодження, не зважаючи на такі чи інші умовини, слід лише підшукати відповідний підхід.

В минулому Окружний Комітет відділів УНСоюзу влаштував багатолюдні Союзові Дні, які здебільша мали виключно розваговий характер. Цьогорічна зустріч, яка властиво була Союзовим Днем, сполучувала корисне з приємним. Вона відбулася в суботу, 25-го липня ц.р., на дітройтському клаптику України мальовничій оселі „Діброва" з участю членів Управи Окружного Комітету УНС, їх родин та союзового активу. Зустріч по своїй формі була розваговою імпрезою, а по змісті діловим збором.

В тому часі коли Роман Татарський, голова Округи

(Закінчення на стор. 3)

В АМЕРИЦІ

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН висловив вдячність сирійському президентові Гафезові Ассадові за ту ролю, яку відіграла Сирія у звільненні з полону американця Чарлза Ґлесса. Пробувши в полоні у шіїтських терористів 62 дні, Ч. Ґлесс втік від них у західньому Бейруті. Сирійці допомогли йому дістатися до Дамаску, звідки він вилетів у Лондон. Крім Р. Реґена за допомогу Ґлессові подякували: державний секретар Джордж Шулц — міністрові закордонних справ Сирії, а амбасадор ЗСА в ООН Вернон Волтерс — президентові Сирії.

НЮ ЙОРК, ЯКИЙ СТАВ за останні півтора року свідком кількох процесів над високопоставленими особами, замішаними в корупції, з місцевих відділів Демократичної партії, готується до чергового судового процесу. Уже почався підбір присяжних для суду над конгресменом-демократом Маріо Біяджжі і колишнім лідером демократів Бруклина Мідом Еспозіто. 69-літній М. Біяджжі і його давній друг М. Еспозіто, якому 81 рік, прибули у федеральний суд Бруклина у супроводі своїх адвокатів і обидва заявили репортерам, що вони невинні. В центрі уваги суду — обвинувачення в тому, що Еспозіто двічі оплатив своєму другові Біяджжі відпустку на Фльориді в обмін на те, що Біяджжі використає увесь свій вплив і зв'язки, щоб врятувати від фінансового краху компанію, в якій зацікавлений Еспозіто. Судовий процес Біяджжі і Еспозіто викликає велике зацікавлення. Однією з причин є те, що свідками обвинувачення на суді можуть виступити відомі політичні діячі, такі як сенатор-республіканець Алфонс Д'Амато і посадник Ню Йорку Едвард Кач.

РЕЧНИК ВІЙСЬКОВО—МОРСЬКОЇ фльоти повідомив про невдачу при запущенні ракети „Трайдент-1". Ракета була запущена з підводного човна „Бун", який перебував під водою недалеко від берегів Фльориди. Запуск відбувся нормально і лише при вході в атмосферу в заплянованому районі Південної Атлантики із-за неполадок у третьому ступені ракета відхилилася від курсу. Починаючи від 1977 року, в З'єднаних Стейтах Америки були запущені 53 ракети „Трайдент". Лише у трьох випадках запуски були невдалими.

КОРЕСПОНДЕНТ ГАЗЕТИ „Вашінгтон Пост" Моллі Мур повідомила, що місяць військово-морської активности З'єднаних Стейтів Америки в Перській затоці коштував платників податків додатково 30 мільйонів долярів. Ці гроші потрібні були на зміну частини залоги, на доставу запасних частин і збільшення платні воякам і старшинам, що знаходяться в зоні так званої „безпосередньої небезпеки". В цю суму не входить ціна пального, що його Кувайт надає для американських кораблів і літаків.

У ЛИСТОПАДІ МИНУЛОГО року амбасадор З'єднаних Стейтів Америки в Дамаску Вілліям Іґлтон був відкликаний до Вашінгтону, що виражало протест проти участи Сирії у міжнародному тероризмі. За останні місяці американсько-сирійські відносини поліпшилися і найближчим часом очікують повернення американського амбасадора в Дамаск.

У СВІТІ

РОДИНА РУДОЛЬФА ГЕССА, свого часу заступника Адольфа Гітлера, повідомила кореспондентів, що згідно з його бажанням тіло його поховано у засекреченій місцевості. Загально здогадуються, що родина побоювалась політичних демонстрацій нео-нацистів під час похоронів і евентуального зудару молоді з поліцією. Стало також відомо, що син Р. Гесса, Вольф-Ріґер Гесс, 49-річний підприємець, дістав вилив крови в мозку і був перевезений в неділю, 23-го серпня, до одного із шпиталів в Мюнхені. Молодий Гесс оспорював офіційну версію смерти свого батька, який, на його думку, ніколи не міг покінчити самогубством, а був замордований противниками гітлерівської системи. Британські джерела повідомили, що Р. Гесс повісився при допомозі електричного шнурка. З огляду на контроверсію повідомлень, також багато інших німців не вірять у самогубство Гесса.

ПОБОЮЮЧИСЬ, ЩО СМЕРТЬ робітника в кінці минулого тижня під час демонстрацій може викликати нові масові протести робітників і студентів на вулицях великих міст, південнокорейські відповідальні чинники, тобто представники уряду президента Чун Ду Гвана і опозиційних політичних партій, поспішно розпочали переговори про зміну конституції і переведення безпосередніх всенародних виборів президента країни, щоб таким способом заспокоїти розбурхану публічну опінію. Переговори велися навіть під час похоронів, які відбувалися в середу, 26-го серпня ц.т. У принципі обидві сторони вже погодилися на зміну конституції, але договору між урядом і опозиційними партіями ще не підписано тому опозиція тримає в резерві демонстрантів, щоб у випадку крутійства уряду виступити повною силою знову в Сеулі й інших великих скупченнях.

В КАНАДІ РОЗПОЧАЛИ страйк робітники залізниці, у висліді чого майже цілковито припинився рух пасажирських й тягарових поїздів. Робітники, які підтримують пропозицію своєї профспілки, зіґнорували заклики уряду повернутись до праці, не зупиняти руху поїздів і не підривати економіки. Федеральний уряд в Оттаві був готовий сідати за один стіл до переговорів з профспілками, але у випадку відмови міністерство транспортації може покористуватися законом про безпеку країни і наказати армії перебрати тимчасово керівництво залізничним рухом в країні. Страйк розпочався в понеділок, 24-го серпня, після того, як 24-годинні переговори не принесли позитивного результату.

ТЕРОРИСТИ В ЛИВАНІ, захоплювачі закордонних закладників, поширили серед засобів масової інформації відеострічку із закликом двох західньонімецьких полонених, які закликають свій уряд в Бонні звільнити з тюрми підозрілого у схопленні пасажирського літака американської повітряної лінії TWA Мохаммеда Алі Гамадеі у заміну за їхнє звільнення. Альфред Шмідт, один із закладників, закликає канцлера західньонімецького уряду Гельмута Коля наказати звільнити Гамадеі і тим самим уможливити переговори про звільнення двох німців. А. Шмідт і Рудольф Кордес були захоплені в мусулманській частині Бейруту ще в січні цього року, коротко після того, як німецька поліція заарештувала у Франкфурті ливанського терориста.

ЗАСТУПНИК МІНІСТРА закордонних справ Ірану зустрівся в головній квартирі Організації Об'єднаних Націй в Ню Йорку з генеральним секретарем ОН Гавіє Перезом де-Куеяром, щоб передискутувати з ним резолюцію Ради Безпеки, яка закликає обидві воюючі сторони, тобто Іран й Ірак, негайно припинити воєнні дії і розпочати переговори між собою про підписання мирового договору. Поінформовані особи кажуть, що переговори заступника міністра Мохаммеда Джівада Ляріинджані з Куеяром не були дуже успішними, але вони, мовляв, започаткували діялог про справу замирення у Перській затоці.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel (201) 451-2200

Subscription 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster Send address changes to
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00 на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

„Гласність" і релігія у СССР

Між різними демагогічними, здебільша безглуздими гаслами большевицької революції („Пролетарі всіх країн єднайтеся", „Мир без анексій і контрибуцій", „Вся земля без викупу селянам", „Країна селян і робітників" і т.п.) залунало теж гасло „Релігія — опій народу". Атеїзм став офіційною „релігією" совєтського режиму. Російська Православна Церква залишилась тим, чим була і за царського режиму: одним із органів державної влади, підпорядкована урядові і використовувана для державної внутрішньої політики — для русифікації всіх „інородців" та зберігання назадництва. Церковні будинки були відчинені, але за тими, що були не тільки віруючими, але й практикуючими та в неділі і свята ходили до церков — аґентура стежила і вони попадали на листу щонайменше підозрілих, а то й „ворогів народу". Членом компартії може стати тільки атеїст, військову кар'єру можуть робити тільки атеїсти, багато святинь які були архітектурними скарбами поруйновано, більшість перемінені на клюби чи музеї, залишено решту на показ.

Економічна криза, яка погрожувала совєтській імперії катастрофою, примусила Міхаїла Ґорбачова у порозумінні з КҐБ проголосити нові гасла „гласність" і „перестройка". Покищо вони у практиці дали значне облегшення цензури, дозвіл молоді захоплюватися не тільки американськими „джінсами" але й джезом, звільненням з ҐУЛаґів тільки дуже нечисленних політичних в'язнів бо Сахарова звільнено теж на показ із приєднанням собі його, як звеличника, а не противника. І тільки у самих початках розпочали там експеримент із дозволом на малі приватні підприємства — під контролею держави. Зате започаткована Ґорбачовим пропаґанда щодо запланованих та ще не переведених реформ, має одну дійсну поважну зміну на краще: люди стали відважнішими, перестали боятися своєї тіні, як це було ще недавно. Піднесли голови теж віруючі католики в Україні, лішовши слідом за мусулманами, які почали демонструвати у „республіках" в Евразії.

Як ми вже подавали вістку („Свобода" з 21-го серпня ц.р.) — 22 священики, 12 монахів і монахинь і 174 вірні підписали листа-звернення до Міхаїла Горбачова і до Папи Івана Павла II з проханням леґалізувати Українську Католицьку Цекрву, яка знаходиться в Україні у підпіллі. Ще півроку тому годі було подумати, щоб двісті осіб підписувались під актом, який — тоді на 100 відсотків певности — завів би їх до „психушок" чи на терпіння на далекому засланні на примусових роботах.

Авторам цього відважного листа, мабуть, не буде ніякої кари. Вказує на це цікава стаття в останньому недільному „Ню Йорк Таймсі" з 23-го серпня п.з. „Кремль шукає нового роду співіснування з релігією". Повідомляється там про приїзд до СССР світової слави Матері Тереси, яка прагнула відвідати потерпілих від вибуху у Чорнобилі, як теж грецького Патріярха Димітріоса. Звільнено з в'язниці православного духовника Ґлеба Якуніна, росіянина, який одверто виступав проти атеїзму. Звільнений духовник перевів пресову конференцію зі закордонними журналістами: його за це негайно натаврували, але не арештували. В СССР не вільно публічно навчати релігії. Міжнародна Амнестія проголосила прізвища 130 осіб, здебільша духовників баптистів, які все ще перебувають у в'язницях за зламання цієї заборони навчання дітей релігії. Але водночас совєтські власті дали дозвіл на видання великим накладом катехизму та молитовників. Все це — російсько-православне, про українських католиків в СССР не говориться, але вони самі дають про себе знати.

Недавно відвідав Папу Івана Павла II совєтський „президент", колишній довголітній міністер закордонних справ Андрей Ґромико. Сам той факт теж багатомовний, бо ще недавно Москва дивилась на Вселенного Архиєпископа Папу Римського, як на „ворога число 1". Очевидно, змісту розмови Папи з Ґромиком не оприлюднено, але можна здогадуватися, що там була мова про більшу свободу для релігії в СССР, про римо-католиків у прибалтицьких країнах і про Українську Католицьку Церкву в Україні. Можна здоґадуватися що була мова про можливість приїзду Папи до СССР на святкування 1000-ліття Хрищення — що його привласнює собі Москва, що це було охрищення тієї Росії, якої тоді ще взаґалі не було.

Покищо в ділянці Церкви і релігії не видно великих змін. Але відвага, що її виказують вірні, це добрий знак.

Володимир Бакум

ФРАНЦУЗИ НЕ МАЮТЬ ІЛЮЗІЙ ЩОДО „ГЛАСНОСТИ"

III.

Безансон уважає, що всякі міркування є хибні. Дуже можливо, що совєтський режим докочується до кінця свого існування. А тому державні мужі Заходу мусіли б мати відвагу вже від тепер уявити, передбачити, цю країну після совєтів, і замість того щоб допомагати совєтському режимові далі чіплятися за владу, Европа і решта світу мусіли б заофірувати народам Совєтського Союзу, і в першу чергу російському народові, відповідні перспективи. Ці народи, не ми, говорить далі Безансон, ліквідують цю систему. Ні ми не знаємо, ні вони не знають, коли і в якій формі ця ліквідація станеться. Але вони мусять принаймні мати ціль, що її можна осягнути і конкретне майбутнє до якого стреміти. Вони бояться зміни майже так само як і ті, які над ними сьогодні панують. Досвід їм показав, що одне зло можна замінити ще гіршим злом, і вони з цього приводу тремтять. Стільки ненависти накипіло, — аналізує далі Безансон, — що політичний розклад СССР може відбуватися в морі крови. Ми мусимо запевняти їх, що це не мусить обов'язково так бути.

Далі Безансон подає приклади розчленування французької та англійської колоніяльних імперій. Не зважаючи на всі труднощі воно таки відбулося. І тут Безансон подає свої найсильніші і найпереконливіші аргументи. Цитую: „Більшість націй, які творять СССР є правдивими і старими націями свідомими свого національного я, які закоштували, в певний час свого існування, самостійности. Чому б Захід не подав їм руку? Чому б не запевнити балтійські країни (яких Франція ще досі юридично визнає), українців, грузинів, вірмен, що їх місце є в Европі, і що Европа їх не забуває. Чому б ми, будучи деколонізаторами, не повідомили турків Центральної Азії, що ми не бачимо жадної леґітимности в концепції совєтської імперіяльної цілости. Навіть і російський націоналізм, який є головним стимулом совєтизму можна заспокоїти і вилікувати. Сам Солженіцин, який є чутливим патріотом, зрозумів, що доля Росії не є поєднана з цим сумнівним пануванням (над іншими націями). Сама ж Росія може лиш тоді визволитися, якщо вона дасть іншим народам, яких вона даремно русифікує і які її ненавидять, право на самовизначення. Чи ми, припадково, є більшими (російськими) націоналістами ніж він (Солженіцин)?"

Подавши ще приклад німецької демократизації після поразки нацизму, Безансон продовжує. „Народи Совєтського Союзу не є більш глибоко прив'язані до комунізму ніж німецький нарід до нацизму. Чи ми їх не зневажаємо коли ми їх засуджуємо безконечно жити під цим режимом, який вони не вибрали, ніби вони, з природи, були на це приречені?"

Підсумовуючи, Безансон висловлює переконання, що риск війни між СССР і Заходом не збільшиться якщо західні державні мужі спокійно заявлять свої позиції та обмежать свої контакти зі совєтським режимом. Навпаки, є парадоксальним, що скорше прийде до війни, якщо Захід буде далі підтримувати совєтський режим в надії, що він перетвориться або вже перетворився, і тим самим заохотить його переводити в життя свою програму поневолення вільного світу. „Нашою справою є створити політику яка, будучи побудована на іншому сприйманні підсовєтського світу, дозволить йому стати чимсь іншим ніж тим чим він тепер є."

Ясна річ, що з думками Безансона, професора Карер д'Анкос, Леконта та інших авторів вищезгаданих дев'ятнадцяти статтей можна погоджуватись або не погоджуватись. Але цікавим є той факт, що французи, нарешті, звільнившись від пут своєї засліплености та рабського прив'язання до всього великоросійського, можуть сьогодні тверезо говорити про реальну можливість розчленування російсько-большевицької імперії ще в XX столітті. Реформи ж Ґорбачова вони вважають ілюзією, запускання пилу в очі своїм власним громадянам і західньому світові, для того, щоб виграти час і сильніше взяти в руки керму рабської імперії, при тому роззброївши західній вільний світ.

Нас, українців, також тішить, що французи нарешті зрозуміли, що „українське питання" існує, що воно не є затією німців, як це вони твердили під час довгих десятиліть, і що для вільної, післясовєтської України є місце в родині самостійних держав Европи. Хочемо надіятись, що таке прозріння французів не є випадковим або тимчасовим.

Хотів би ще додати, що мені, як читачеві французької преси, здається, що французькі журналісти та науковці сьогодні краще аналізують події, які діються у совєтській імперії, ніж це роблять їхні американські колеґи.

Кінець

Андрій Бук

ГОСПОДАРСЬКО—ЕКОНОМІЧНІ ПРОБЛЕМИ ВІЛЬНОГО СВІТУ

II.

Американський Уряд з уваги на протести робітничих юній наразі накладає вищі імпортові мита. Надії, що економічна конференція на вершинах полагодить обидві проблеми завели. Скликана 13-та, триденна (8-11-го червня) економічна конференція у Венеції, Італія, семи економічно сильних держав світу: Великобританії, Франції, Японії, Італії, Західньої Німеччини, ЗСА і Канади мала узгіднити і полагодити багато справ. Крім економічних: міжнародної торгівлі і торговельного дефіциту, стабільности доляра і інших валют, ембарґо та сільськогосподарської гіперпродукції порушити і справи політичного характеру: світового миру, роззброєння, вершинної конференції, боротьби з недугою „АІДС" та Перської затоки.

На жаль, не узгіднено ні одної з проблем, тільки ЗСА знизили на 17 відсотків стовідсоткове ембарґо для Японії. Вправді переговори відносно торговельного дефіциту, який не поправляється, а збільшується і набрав міжнародного значення і вартости доляра й інших валют продовжується, бо вони є світовою проблемою. Відносно транспорту нафтової ропи з Кувайту заінтересовані держави, які дістають нафту (Японія 40 відс., Німеччина і Европа 30 відс., ЗСА лише 5 відс.) відмовилися допомогти ЗСА конвоювати танкери з нафтою. Щойно під тиском ЗСА (Великобританія, Франція, Італія і Голляндія) погодилися доставити човни і гелікоптери для виловлювання мін, які запустив на води Перської затоки Іран (дістав 500 штук з Югославії), щоб перешкодити доставі нафтової ропи з Кувайту й Іраку. Нині у Перській затоці поверх 70 кораблів вільного світу (в тому три Совєтського Союзу). Пливе туди і американський літаконосець „Мізурі". Чого там зібралася та чисельна фльотилія — час покаже. Останньо Ірак бомбить іранські рафінерії і заявив, що знищить усі, оскільки Іран не погодиться на перемир'я, рішене одноголосно (перший раз за весь час) Радою Безпеки. Іран відповів збільшенням мін у цілій Перській затоці та знищенням американських амбасад у цілому світі.

Президент Реґен порушив на конференції на вершинах теж довгоречинцевий плян рятування критичного стану сільсько-господарського сектора: створення світового господарського ринку, вільної торгівлі, піднесення цін на фермерські продукти та стримання субсидій. В засаді члени конференції погодилися з цим проєктом з деякими застереженнями. За останніх сім років 250,000 американських фарм перестало діяти, а стримання субсидій це число збільшить втроє. В Европі фарми далеко менші від американських (біля 40 акрів — в пересічі одна десята величини американських фарм), так, що стримання підтримки фермерам може знищити 50 відс. з одинадцять мільйонів фарм Спільного европейського ринку та збільшити безробіття. Тому голова Спільного европейського ринку відмовився наразі від пляну Реґена, як небезпечного. У висліді Реґен відклав свій проєкт на один рік.

Єдиним імпортером на більшу скалю американського збіжжя є сьогодні СССР, а Китай сильно збільшив імпорт дієтичної яринної оливи. Цього року імпортує 750,000 метричних тонн (минулого року всього 60,000). Дотепер найбільшим імпортером яринної оливи були: Індія, Пакістан і СССР. Нині відвідує американські фарми китайська сільсько-господарська делеґація і купує велику кількість пшениці, сої, кукурудзи і модерних сільськогосподарських машин.

У ЗСА всього 2.5 відс. населення зайняте у сільському господарстбі, в той час як в Европі від 8 до 30 відс., а у відсталих країнах поверх 50 відс. Цьогорічний американський врожай заповідається рекордово (30 відс. більше від минулого, головно сої і пшениці) так, що ціни будуть падати далі. Через надмір продукції великі запаси, зменшений експорті фармери зменшують посівну площу зернових культур, а через зростаючі ціни на м'ясо і молочні продукти переходять на випас худоби, молочні фарми, яринні фарми, овочеві сади, пасічництво, плянтації цукрового буряка, рафінерії цукру та польові театри-кіна.

В останніх роках із дієтичних оглядів сильно зросло споживання пісного і одновідсоткового молока, яке позбавлене на кружлівці товщу не втрачає своєї вартости, щодо смаку, кольору, протеїни, а головно вапна, яке дуже потрібне людському організмові в будові костей. Тому постає щораз більше молочних фарм. У ЗСА переважає низинна раса коров (чорно-біла, або чорна), яка дає більше користи фармерам через більшу кількість молока з меншим відсотком товщу (3 до 3.5 відс.) в той час, як гірська (сіробронзова, сементалька) дає до 30 відс. менше молока але високий відс. товщу (4 до 5.5 відс.) Поширене на фармах також плекання овець і баранів. Козяче молоко багате в кальорії, гострішого смаку, без запаху з більшим відсотком товщу, але без холестеролю. Останньо фармери почали продукувати молоко зі сої, багате в протеїну, без товщу і смаку. Всі молока є пастеризовані, а кальорійна вартість міняється. Вісім-унцієве горнятко повного молока має 150 кальорій — 6 грамів, двовідсоткове молоко — 120 кальорій — 2.8 гр. товщу, одновідсоткове молоко — 100 кальорій — 1.6 грама товщу, пісне молоко — 86 кальорій — 0.3 грама товщу, маслянка 99 кальорій — 1.3 грама товщу, козяче-168 кальорій — 6.5 грама товщу, зі сої молоко

(Закінчення на стор. 4)

Наталія Пазуняк

П. ГОЛУБЕНКО ПРО КУЛЬТУРНІ „ВЗАЄМИНИ" УКРАЇНИ І РОСІЇ

Петро Голубенко, „Україна і Росія у світлі культурних взаємин". Науково-Дослідчий Інститут ім. Ольжича, В-во „Українське Слово", Ню Йорк - Париж - Торонто, 1987 р.

У той час, як ворожа фальсифікація історичних фактів минулого України завдає щораз то нових ударів і пошкоджень для українського імени серед чужинного світу, — дослідча праця з подачею багатих джерел, точних посилань та цитат з цієї царини має особливе значення. Дезінформацію з перекрученнями, вирваними з контексту ствердженнями, можна побороти точною і правдивою інформацією. Саме таку широко інформативну працю дав нам Петро Голубенко у своєму науково-популярному есеї з ділянки історіософії на вічно актуальну тему: Україна і Росія. Впродовж 66 років московська комуністична пропаґанда твердить про вищість російської культури над українською, про добровільне об'єднання чи „возз'єднання" України з Росією, про своє „старшобратство". Вся ця дезінформація відкриває широко двері для русифікації, як для чогось закономірного і добровільного, витворюючи задушливу атмосферу в Україні з її прадавньою культурою, з її невичерпними ресурсами, багатою природою, розлогими просторами знеможеної окупантом через різні експерименти землі.

Так, знемагає наша рідна земля, а нарід її відзивається протестом. Найновіші вістки з минулого місяця (липень 1987) говорять про те, що відізвалася інтелектуальна еліта українська — науковці і письменники — вимагають прав для прибитої до землі, осміяної і по суті виключеної з адміністративного й культурного обіходу української мови.

Розуміється, сама форма їх домагань дуже обмежена офіційними можливостями совєтської преси. Багато дечого не називають вони своїми іменами, заступаючи наприклад слово „русифікація" відмінами слова „інтернаціоналізація". При тому зводиться вину за даний стан речей не на Москву, властиве джерело, а на „бюрократію" своєї республіки. Це, видно, зручніше і краще сприйняте владою...

Ленін далі залишається авторитетом у тих писаннях про національну політику. Але все ж багато правди сказано, і багато дечого домагаються ці діячі: української мови як державної на всіх рівнях життя України, переміни закону про „добровільність" вивчення української мови в Україні на обов'язкове вивчення для всіх, вимога пошани для рідної мови в заміну за називання її „неперспективною", вимога вивчати культуру України, звичаї народні, пісні по школах, вимога давати українські фільми, відновити український репертуар у театрах.

Заговорив і лінґвістичний авторитет — Віталій Русанівський, про те, що, згідно з досвідами лінґвістів, не може бути явища „злиття мов", про що постійно повторяється. Мова, як окрема одиниця, живе разом із своєю нацією.

З-посеред письменників виступають такі як Д. Павличко, Ю. Мушкевич, О. Левада, В. Дрозд, Тамара Коломиєць, Іван Драч, Ол. Підсуха.

Багата своєю лексикою, гнучка, пригожа до незчисленних деривативів, наша мелодійна мова майже цілковито перестала вживатися в містах України. Її заступила т.зв. друга рідна мова — російська. Мовляв, вона — зрозуміла для всіх, тому то і високошкільні підручники появляються тільки в тій мові і все урядування і більшість періодики.

Пригадуємо цю обставину наявного лінґвіциду, щоб вказати на те, яка актуальна і цінна дана праця П. Голубенка. Можна з певністю сказати, що прочитати повинні її всі ті, кому лежить на серці доля нашої поневоленої нації, хто ще хоче мати достатні арґументи, щоб боронити українську рацію стану. Книжку цю негайно треба перекласти на англійську мову і найширше розповсюдити між урядовими чинниками, університетами, всюди.

В чім же ціна? Поперше в тому, що вона розбиває твердження чужинецьких політичних кіл, включно з американським і британським, що для західнього світу за всяку ціну треба втримати на Сході Европи „єдину і неділиму" Росію чи СССР, що йому можна б надати людського сприйнятного вигляду, що можлива і бажана є коекзистенція з Москвою, що „людяне" обличчя її за Ґорбачова принесе нарешті бажані для Заходу плоди...

Цей есей розбиває також загальноприйняте поняття, що Україна не може прожити без московського центру, без т. зв. федерації чи союзу з Кремлем.

Подруге — цей есей ставить на своє властиве місце історичне поняття Руси-України і Московії, згодом Росії, відкидає єдиноприйняту в СССР, а також в більшості західніх університетів доктрину про триєдинство „древньої Руси", про цей конґльомерат, який, начебто, розбився аж за Татарської навали, а згодом прагнув об'єднатися (возсоєдинитися") з Москвою, що й сталося для України 1654 року в Переяславі.

Усі ці фальшиві теорії заперечує П. Голубенко у своїй праці, покликаючись на різні українські (М. Грушевський) і неукраїнські праці об'єктивних науковців.

Потретє автор дає соціо-психологічний тип української людини і російської людини, що зумовлює також різницю між їхніми культурами. Угро-фінський субстрат з домішкою слов'янського елементу, переселеного на

(Закінчення на стор. 4)

СФУЖО

В. Смерека

Славне місто Кролевець

II.

Поміж вишиваними та гаптованими рушниками кролевецькі рушники мали завжди особливу пошану й любов в Україні й у широкому світі. Ними славиться місто Кролевець, на північному сході України, на краю Десни. Гаї й діброви, сади й дерева вгортають білі доми в Кролевці, немов візерунки вишивок, густо зітканих кролевецьких рушників.

Споконвіку славою й окрасою Кролевця були його святині, людськими руками створені, дарами здвигнені, —величні і прекрасні церкви. У Великодній ранок, коли дзвони з усіх церков звіщали радість Воскресіння Христового, був той дзвін могутньою славою міста Кролевця.

Було в Кролевці шість церков. По головній вулиці від станції вітала всіх чудова церква св. Миколая. В центрі міста зносився до самого неба, здавалось, величний собор, — церква Пресвятої Богородиці. Біля невеличкої річки, що протікає через Кролевець (перекази кажуть, що там текла колись велика ріка, і горби Кролевця є берегами цієї річки) на горі стояла Свято-Покровська церква. Міст через річку й тепер називається Покровським мостом. Ще далі, в околицях Кролевця була церква св. Варвари. А в протилежній частині міста зносилася високо величня білокамінна церква св. Преображенія, або Спаська. В західніх околицях міста, в тіні дерев місцевого кладовища стояла прекрасна церква св. Вознесіння, або Кладбищенська, як її називали люди.

Споконвіку молилися Богу в своїх церквах люди в Кролевці, і спочивали в молитовнім спокої довкола своєї церкви всі померші. Так було до 1930 років.

Тоді почалося переслідування релігії в Україні й руїна всіх святощів народу, прекрасних українських церков. Одна по одній почали падати святині Кролевця.

Першими були зруйновані церкви св. Покрови і церква св. Варвари. Безслідно зникли ці народні святині, і все, що лишилось по них, були купки цегли нерозібраного фундаменту, на яких росла трава і польові квіти.

Тоді впала Соборна Церква Різдва Пресвятої Богородиці, біла в готичному стилі святиня міста, гордість і слава Кролевця. Мов рани розбитого тіла, довго червоніли цеглою руїни тієї прекрасної церкви міста Кролевця. Лились доші на них, мов сльози неба, вирували бурі, і люди з острахом проходячи, крадькома хрестились до руїн. А тоді зникла й цегла, помостили хідники з неї, а на місці собору зосталася пустка. На розі головних вулиць міста та пустка поволі вкривалася пилявою байдужости, заростала бурянами, кропивою. Мов душі людські того часу. Здавалось ніколи й не було славного собору міста Кролевця, що хрестами над зеленню дерев вітав тисячі людей і повнив їх серця радістю і вірою в усе найкраще, кликав до добра, до справедливости, до Бога...

Великою раною для кожного була руїна церкви св. Миколая. Та велична прекрасна церква закінчувала широку, бруковану дорогу, що вела кожного до центра міста. Фасада церкви була прикрашена великим напівкруглим образом св. Миколая, який благословляв кожного, хто в'їжджав у місто. Був той образ зроблений мозаїкою, чи фарбою, тільки завжди він був кольоровий і яскравий. Сама церква була білокамінна в барокковому стилі, дуже велика, з золотими банями, що підіймалися високо понад зелені верхи старовинних дерев. Великий цвинтар довкола церкви св. Миколая спускався аж ген донизу, де починалися вулиці, займаючи цілий квартал міста. Навпроти церкви, в саду з зеленими ялинками і білими берізками, стояла на жовто помальована колишня гімназія міста Кролевця, Зразкова Середня Школа в наші часи, де шукали шляхів у життя сотні молодих людей міста Кролевця. Благословення св. Миколая, опікуна доріг життя, було здавалося й для них, як для кожного хто входив до центру Кролевця, щоб звідти йти своїми шляхами...

І ось одного дня десь 1934 чи 35-го року, жертвою чиєїсь нерозумної волі впала й ця славна святиня міста Кролевця. Давно вже не живуть ті, хто зруйнував цю дорогу святиню народу в Кролевці. Не зазнали вони ні щастя, ні слави за свої ганебні діла, немов злочинці, що йдуть навіки у темінь людського забуття... Руїни церкви св. Миколая, немов рани й уламки розірваного тіла довго валялись того року під дощами й негодами, немов оплакувані самою природою. Одинокі діти лазили по тих руїнах і визбирували уламки ікон, золотих рам та розшиті шматочки тканин. Діти дивувалися в своїх маленьких серденьках, чому таке все гарне було зруйноване (поміж тими дітьми була й я свідком руїни святині — Миколаївської церкви, як її називали в Кролевці. Разом з дітьми я викопувала з гамузу цегли блискучі скляночки, кольорові кусочки ікон, вишиті кусочки матерії, — все те, ми діти, тоді обережно ховали у таємних місцях, куди ми сходилися, щоб бавитись отими усіми уламками краси, яка зберігалася у нашому спільному мішечку. Була якась пристрасть у дітей збирати найкрасивіші скляночки, черепочки, уламки всього красивого, щоб зносити те все в таємне місце схованки, аби потім сходитись біля нього, розкривати отой спільний мішечок і любуватись та бавитись отими усіма „цінностями", що немов говорили нам про якесь інше життя, красу його, з якої лишилися лише уламки).

Закінчення буде.

ПРОФСПІЛКА КОПАЛЬНЯНИХ робітників в Південно-Африканській Республіці нарікає, що уряд білої меншости, для якого усі потягнення робітничих профспілок є політикою, не є ще готовий прийняти умови профспілки про підвишку платень для чорних робітників і поліпшити умови праці. „Для них навіть ці передумови є політикою", — заявив речник великої профспілки, яка об'єднуєк біля 400,000 чорних копальняних робітників Сирил Романоса. Страйк, який приносить величезні шкоди для економіки Південної Африки і зменшив експорт золота на 60 відсотків, триває вже 17 днів і покищо немає вигляду на його закінчення.

Під враженням фестивалю „Гомін України" у Філядельфії

Такі музично-танцювальні фестивалі стали вже традицією української Філядельфії від 1976 року. Вони відбуваються кожного року в амфітеатрі Робін Гуд Делл Іст, розташованому в просторому Фермонт Парку; їх спонзорує департамент розваг міста Філядельфія.

Цьогорічний, 12-ий з черги, Фестиваль „Гомону України" відбувся у гарячий та вологий день, 24-го липня, о год. 8-ій вечора, та був винятковим у кожному відношенні: організації, реклями, програми та його присвячення 200-літтю американської Конституції і 1000-літтю Християнства України.

Це подвійне присвячення фестивалю тим двом історичним подіям було не тільки гарним політичним жестом у відношенні до міста Філядельфії (в якому 200 років тому схвалено Конституцію ЗСА), але й добре обдуманою реклямою для Українського Християнського Міленіюм. Організація фестивалю була в довсідчених руках української громади метрополітальної Філядельфії, очолюваної Михайлом Ничем. Фестивальний комітет очолили М. Нич і В. Василащук при вмілій співпраці Ю. Іхтіярова, О. Нич, Н. Пазуняк, Д. Ткачук, В. Хилько, П. Тарнавський, П. Гурський й інші.

Вже годину перед початком фестивалю почали з'їжджатися довгі валки автомобілів на простору площу фестивалю у Фермонт Парку, шукаючи за догідним паркуванням в тіні розлогих дерев, близько входу до амфітеатру Робін Гуд Делл Іст, щоб у випадку бурі, що її віщували радіові метеорологи, можно було швидко проскочити до своїх автомобілів.

Притягальну силу всіх українських фестивалів, а філядельфійського „Гомону України" зокрема, становить особливий чар української пісні й танку, в полон якого впадає майже кожна українська людина відірвана від кореня рідної землі. Маючи це на увазі, організатори цих фестивалів докладають усіх зусиль, щоб заанґажувати для виконання програми загально відомих і висококваліфікованих мистецьких виконавців. Організатори філядельфійського фестивалю „Гомін України" заанґажували такі мистецькі сили: танцювальний ансамбль „Сизокрилі" з Ню Йорку під мистецьким керівництвом Роми Прийми-Богачевської, співочий ансамбль „Намисто" з Вашінґтону, та пару вокальних козирів в особах Андрія Добрянського, бас-баритона з Метрополітальної Опери в Ню Йорку, та Ларису Маґун Гурин, сопрано. Склад виконавців цьогорічного фестивалю був би, проте, не повний якщо б не згадати ще високої кляси акомпаньяторку Сандру Лютерс та харизматичного майстра церемонії Данила Максим'юка відомого філядельфійського адвоката та нащадка старої еміґрації, який заскочив усіх несподіванкою свого акторського таланту та вільної поведінки на сцені.

Якщо 12-ий фестиваль „Гомону України" став великим успіхом, то велика заслуга в тому належиться майстрові церемонії, який природно й дотепно, добірною англійською мовою, проснованою тут і там українськими словами, зумів не тільки швидко нав'язати контакт із публікою, але також пов'язати усі точки програми фестивалю в одну нероздільну цілість. При тому він виявив велику дозу українського патріотизму, який він використав для пропаґанди краси й чару українського вокального та танцювального мистецтва.

Метою цього репортажу передати наші особисті враження з відбутого фестивалю, не входячи в мистецьку оцінку поодиноких виконавців, яку напевно зробить один із багатьох присутніх на фестивалі українських музичних знавців.

Фестиваль відкрив коротким словом інж. Михайло Нич, голова Української громади метрополітальної Філядельфії, українською мовою та Володимир Василащук, екзекутивний заступник голови та зв'язковий з містом Філядельфія, по-англійськи. Потім Лариса Маґун-Гурин проспівала американський гимн, а Андрій Добрянський — український.

Програму фестивалю почали привітальним танком „Сизокрилі", які неначе червоні китиці троянди вплинули на сцену та зелектризували публіку своєю кольоритною появою.

У дальших точках програми, Лариса Маґун-Гурин проспівала три пісні: „Глибока криниця" С. Ященка, „Пісня буде поміж нас" В. Івасюка та „Сола пердута абандоната" з опери „Манон Леско" Ґ. Пуччіні.

Андрій Добрянський проспівав „Ой коню, мій коню" народну пісню в обробці М. Лисенка, „Жита", слова О. Олеся, муз. Н. Нижанківського, та „Думу про матір Україну" М. Вериківського.

„Сизокрилі", крім „Привітального танку", відтанцювали „Карпатський весільний танок, „Тропотянку", „Боротьбу за волю", „Волиняночку" та „Гопака". На особливе відзначення заслуговують своєю бравурністю „Гопак", а своїм ориґінальним помислом, композицією та виконанням танок „Боротьба за волю", присвячений чорнобильській трагедії, який, до речі, сколихнув глибоко душу кожного глядача. Доказом цього були рясні оплески численної публіки при спонтанному вставанні з місць.

Дуже гарно запрезентував себе ансамбль „Намисто" з Вашінґтону під мистецьким керівництвом Петра Круля, який проспівав шість пісень, а саме „Намисто" слова Л. Ковальчука, музика Л. Вербицького, „Полтавський рушничок", слова Л. Матірна, музика М. Середи, „Зачарована Десна", слова Д. Луценка, музика М. Шамо, „Чарівна скрипка", слова Л. Рибчинського, музика З. Поклада, „Гомін Карпат", слова Л. Ковальчука, муз. Л. Вербицького, та „Голуб на черешні", музична обробка П. Круля.

Однією з найкращих вокальних точок були чотири пісні — дуети, проспівані Ларисою Маґун-Гурин та Андрієм Добрянським: „Не забудь юних днів" слова І. Франка, муз. М. Лисенка, „Коли розлучаються двоє", слова Г. Гайне, переклад М. Славінського, музика М. Лисенка, „Ми заспівали, розійшлись", слова Т. Шевченка, муз. М. Лисенка, та „Battle Hymn of Republic" — Theme: U. S. Constitutin, дует.

Усі дуети були проспівані на високому мистецькому рівні і нагороджені рясними оплесками численної публіки. Між присутніми на фестивалі були президент М. Лівицький, представники міської адміністрації і міської ради, представники департаменту розваг, представники литовської, латвійської, німецької, еспанської, польської, італійської та грецької етнічних громад. Велику частину публіки творили американські глядачі.

Загальне враження з фестивалю дуже позитивне та сповнене мистецької насолоди й вдячности всім виконавцям, що в такий гарячий час привезли нам до Філядельфії запах рідної землі та чудовий подарунок своїх мистецьких талантів.

Другим подарунком був труд і праця організаторів фестивалю зорганізувати цю імпрезу, підшукати високої кляси виконавців програми та забезпечити їх амфітеатральною естрадою, а публіку вільними квитками.

Лев Яцкевич

Дітройтці...

(Закінчення зі стор. 1)

і головний радний, співвирішував важливі справи на річних нарадах Головного Уряду УНС на Союзівці. Його „права рука" д-р Олександер Серафин, екзекутивний заступник, на окремому засіданні Управи Окружного Комітету з'ясував цілість програми раніше запланованої зустрічі — Дня УНСоюзу, який згодом переведено згідно з наміром.

Відкриваючи зустріч, голова Р. Татарський привітав численно зібраних учасників і „сухим метеріялом" розпочав програму. Цей „сухий матеріял" включав цікаві інформації з відбутих в червні річних нарад Головного Уряду УНС на Союзівці. Коротко з'ясував сучасний стан УНС, докладніше поінформував про призначені стипендії та дотації на суспільно-громадські потреби, що в загальному в цім році перейшли чверть мільйона долярів. Коли УНСоюз фінансово зростає, то під оглядом членства маліє, подібно як усе суспільне життя нашої діяспори. Щоб зарадити тому явищу, УНСоюз заанґажував до організаційної праці професійного фахівця асекураційних справ та здібних організаторів. Є добрі вигляди на поправу сучасного стану. Деякі з них разом із головним предсідником УНС д-ром Іваном Флисом відвідають Округу 27-го вересня 1987 року. Нові кляси забезпечення зацікавлять ширші кола громадянства, а новий показник членських вкладок улегшить працю секретарів та організаторів.

На суспільно-громадському секторі Окрузі „грозить" нова праця, тобто гостинний виступ ансамблю з Польщі, цим разом „Лемковини" на початку осені та активна співучасть Округи у підготові та відзначенні Тисячоліття Хрищення України.

Дальше ведення програми Р. Татарський передав д-рові О. Серафинові.

Розвагову частину програми розпочав Василь Паліж. У гумористично-сатиричній формі змалював постать кожного члена Управи його діяльність та важливість для УНС і громади. Гумореска-сатира викликала веселий настрій серед учасників. Ще більш піднесли настрій учасників влучні добре облумані дотепи д-ра А. Слюсарчука, а справді „оливи до вогню" долляв своїми жартами д-р О. Серафин. Цілість програми присутні сприйняли з насолодою.

Бездоганними господарями виявили себе Оля Марущак, Ярослав Базюк і Йосип Постоловський. Вони подбали про перекуску.

І хоч липневі дні є найдовші в році, то учасники роз'їжджаючись увечорі, жалілися на короткий день.

Союзовий День пройшов наскрізь приємно. Але де є світло, там є також і тінь. Не обійшлося й тут без того. Головно, що не всі відділи взяли участь у цій вдалій імпрезі. Далековіддалених можна оправдати, але для місцевих оправдання треба видумати.

Такі зустрічі звичайно зближують взаємно союзовий актив, який згодом пожвавить працю Окружного Комітету, зокрема у приєднуванні нових членів.

Вийшли...

(Закінчення зі стор. 1)

У своїх передмовах д-р Фрик подає бібліографічні дані, розглядає значення писань Смотрицького та встановлює список його творів.

Гарвардська бібліотека давнього українського письменства є центральною частиною Гарвардської акції відзначення Тисячоліття Хрищення Руси- України під патронатом Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету. Вона включає літературну діяльність в Україні від її початків у половині XI до кінця XVIII століття, коли поява „Енеїди" Івана Котляревського започаткувала вживання новітньої української літературної мови. Включені в цю серію є церковні та світські твори, написані різними мовами, як церковно-слов'янська, староруська, руська (середньоукраїнська), польська і латинська. Ця мовна різноманітність віддзеркалює культурний плюралізм українського інтелектуального життя в середньовіччі та в ранньо-новітній добі.

Бібліотека давнього українського письменства складається з трьох частин. У серії „Текстів" публікується оригінальні праці у факсимілe, які дають науковцям доступ до точних репродукцій ориґіналів, розсіяних по книгозбірнях усього світу. Дві інші серії — це „Англійські переклади" та Українські переклади ориґінальних творів. Кожний том починається вступною розвідкою, написаною фахівцем.

Кольпортажем усіх творів займається Гарвардське університетське видавництво, яке ґарантує їм місце в усіх більших бібліотеках. Тому можна теж замовляти у видавничому бюрі Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету по 35 дол. за том, пишучи до: Harvard Series in Ukrainian Studies, 1583 Massachusetts Ave., Cambridge Mass. 02138.

У Фініксі започаткували святкування Тисячоліття Хрищення Руси-України

Парафія Успіння Пресвятої Богородиці у Фініксі, Арізона, започаткувала 1-го серпня ц.р. ювілей Тисячоліття Хрищення Руси-України врочистим Соборним Водосвяттям. Вже перед п'ятою годиною вечора вірні заповнили церкву вщерть. О 5-ій годині по полудні почалася відправа Водосвяття — свячення води. Перед престолом стало трьох священиків у гарних святкових ризах: парох церкви Усп. Пресв. Богородиці о. Іван Кротець, о. митрат Іван Кростюк, парох православної церкви св. Покрови, і гість, представник Владики Іннокентія з Чикаго, парох катедри св. о. Миколая в Чикаго о. Володимир Климчук.

Ми всі, парафіяни, повернулися думками, як було 1000 літ тому у нашому славному городі Києві на ріці Дніпро-Славута.

У 957 році велика княгиня Ольга не лише сама особисто прийняла світло Христової Віри до свого серця, але як володар відкрила брами своєї могутньої держави Руси-України для Божої благодаті. Її внук Великий князь Київський Володимир у 988 році охристив Русь-Україну.

Торжественно плили молитви і співи з сердець парафіян, що діждалися ювілею Тисячоліття Хрищення України. Рівночасно наші думки линули у далеку поневолену нашу батьківщину, у місто премудрости Київ і ріку Дніпро і лучилися наші серця із серцями наших братів і сестер на Україні. Ми просили Матір Божу, що є Покровителькою нашого народу, щоб зглянулася над нашою батьківщиною.

Після Св. Євангелія о. парох Кротець подякував нашим братам православним, що прийшли разом з нами відсвяткувати це радісне свято. Отець згадав, що сьогоднішній день — це день празника віднайдення Св. Господнього Хреста. Були це часи першої Церкви, коли св. Олена і кн. Константин віднайшли Господній Хрест. Цей хрест — це символ християнства. Хрест — це наша церква, наша віра, хрищення кожного із нас. Знайдім Господній хрест у нашому народі, сказав о. парох, і молімся, щоб добрий Бог дав нам ласку пізнати цей Господній хрест і ця ласка хреста нехай злине на український народ і принесе нам і цілому українському народові найкращі плоди, а це — волю Україні. Починаючи цей рік Тисячоліття Хрищення України, підносимо цей Господній Хрест вгору так, як підніс його над золотоверхним Києвом св. Володимир Великий і Велика княгиня св. Ольга.

Наступну проповідь англійською мовою виголосив парох церкви св. Миколая в Чикаго о. Володимир Климчук. Отець сказав: „Сьогодні у вашій парафії великий день, як і рівночасно для цілого українського народу. Сьогодні день Св. Господнього Хреста. Ісус сказав до нас усіх: Візьми хрест на себе і неси тихо і не питай чому. Ми в 1988 році будемо обходити ювілей Тисячоліття Хрищення України. Ми повинні відродитися духово і своїми молитвими просити Христа про кращу долю українського народу. На рідній Україні наші брати і сестри переносять терпіння. Ми тут живемо вільно. Молімся щиро до Христа і благаймо Його волі і долі для наших братів і сестер на Україні"

Після проповідей відбулося Водосвяття. Зануренням Господнього хреста у воду священики святили воду, а відтак нею благословили народ. Відспіванням „Многоліття" для страдального народу закінчено це чудове свято, котре залишиться у пам'яті нас усіх на довгий час.

Після відправи парафіяльний комітет і Сестрицтво вгощали усіх смачними напитками і перекусками.

Мгр В. Чорненький

Американський музей іміґрації і СУА

В січні цього року Округа СУА в Ню Джерзі звернулась до української громади на сторінках української і англомовної преси з проханням допомогти їй привести українську частину етнічної збірки у Американському Музеї Іміграції, який міститься під цю пору під Статуєю Свободи на острові цього ж імени, до вигляду, який гідно репрезентував би українську іміґрацію. Ми вдячні нашій громаді за прислані експонати, за датки і за цінні листи, які додають нам сили і віри у доцільність нашої праці. Подаємо короткий опис пророблeної праці.

Оглянуваши у жовтні минулого року збірку експонатів народів східньої Европи, до яких є включена українська збірка, 12 відділів СУА, Округи Ню Джерзі, приступили до праці, щоб покращати стан нашої збірки, яка була тоді дуже убога. Дві малі вишивані українські серветки уложені у малу ґабльотку розміром 22x22 інчі разом з двома російськими акварелями.

При Окрузі СУА в Н. Дж. був зорганізований комітет у листопаді 1986 року, до якого увійшла Лідія Гладка, містоголова СУА для справ культури. Комітет на чолі з головою Ольгою Тритяк приступив до праці. Нав'язано контакт з куратором Американського Музею Іміґрації Лані МекҐваєром.

Під час зустрічі 24-го лютого ц.р. з Лані МекҐваєром членки комітету мали змогу оглянути майбутні приміщення Американського Музею Іміґрації, які тепер ремонтуються. Старий гарний будинок, який колись служив для перевірки іміґрантів від 1897 до 1925 року, буде приміщувати новий Американський Музей Іміґрації. Відкриття нових приміщень А.М.І. запляноване на 1988 рік. Куратор Лані МекҐваєр поінформував нас рівнож про те, що нове приміщення музею буде включати постійні, а також спеціяльні виставки, які будуть віддзеркалювати різні аспекти іміґрації. Куратор попрохав представниць СУА про співпрацю у підготові українських виставок і обіцяв провірити стан української збірки у музею під Статуєю Свободи.

Вміжчасі ми одержували експонати від наших іміґрантів, які приїхали до Америки у початках цього століття. Довголітня членка СУА Марія Довжанська подарувала для Американського Музею Іміґрації народний одяг зі села Борщів (Поділля), який вона привезла зі собою до Америки у 1913 році. Прегарну вишивану сорочку і ткану плахту уложено у великій ґабльотці розміром 60x30 інчів дня 24 квітня ц.р. у музеї під Статуєю Свободи.

Саме тепер комітет при Окрузі СУА в Н. Дж. продовжує працю у підготові до відкриття нових приміщень Американського Музею Іміґрації. Ми знову звертаємося до нашої громади з проханням: контактуйтесь з нашими старшими, або їх дітьми і просіть їх, щоб вони дарували пам'ятки, які мають, тобто частини одягу, книжки, документи, фотографії, зразки мистецьких виробів, майстерське приладдя і т. п. речі, які привезли українські іміґранти до Америки через Еллис Айленд у роках від 1897 до 1925. У музею ті речі збережуться для наступних поколінь.

Від кількости і якости експонатів буде залежати як буде репрезентована українська іміґрація у нових приміщеннях Американського Музею Іміґрації на Еллис Айленд. Статую Свободи і Музей Іміґрації оглядає щоденно велике число туристів з цілого світу. Від нас сьогодні залежить як виглядатиме українська частина етнічних збірок у нових приміщеннях А.М.І. на Еллис Айленд.

Просимо писати до: Ukrainian National Women's League of America, Mrs. Olga Trytyak, 30 Spruce St., Cranford, N. J. 07016, по англійськи: Lonnie McGuire, Curator of Exhibits, Ellis Island.

АМЕРИКАНСЬКИЙ ВІЙСЬКОВИЙ винищувач мусів відкрити вогонь з тяжких скорострілів після того, як два примітивні іранські кораблі, зігнорували пересторогу, спокійно наближались до військового корабля, який супроводжав кувайтські оливні танкери у Перській затоці. Після кількох автоматичних черг іранські човни завернули. Очевидно, примітивні дерев'яні човни не могли становити жадної загрози для модерного винищувача, але вони порушили правила віддалі і ніхто не знає яка була їхня ціль наближення.

У БІВЕРІ, ПЕНСИЛАВАНІЯ, відбулася летунська виставка. Бомбардувальник часів Другої світової війни „Б-17", який брав участь у виставці, при злеті впав у недалекому лісі. На щастя, літак не вибухнув. 12 осіб, які були на покладі, поранені.

Прийшла сумна вістка зі Швайцарії, що у Цюріху, дня 17-го червня 1987 р. помер на удар серця

бл. п.

ПЕТРО ПОЛІЩУК

ДОКТОР ФІЛОСОФІЇ, АНАЛІТИК-ПСИХОЛОГ,
проживши всього 74 роки.

Його брат ПАВЛО помер у Фініксі, Арізона на подібну недугу в 1978 р.

•

ПОМИНАЛЬНА СЛУЖБА БОЖА

за братів ПОЛІЩУКІВ

буде відправлена

у церкві св. Юра в Ню Йорку, Н. Й.
дня 7-го вересня 1987 р. о год. 6:30 ранку

ВІЧНА ЇМ ПАМ'ЯТЬ!

РОЗАЛІЯ ПОЛІЩУК
СТЕФАНІЯ САВЧИН

Школа Українознавства в Йонкерсі

В Йонкерсі, Н. Й., при парафії св. Михаїла існує Школа Українознавства. Цією школою вже довгі роки провадила з великим успіхом Марія Кіцюк. Сьогодні йонкерська громада є дуже їй вдячна за її труд, працю, час і посвяту нашій школі. Знаємо, що вона це робила з любов'ю до наших дітей та з глибоким бажанням зберегти та зміцнити у нашої молоді український дух і любов до батьківщини. На її прохання М. Кіцюк відступила свій пост директорства, але залишиться у школі учителькою та дорадницею новій директорці п-і Оксані Гаврилюк — Футалі, яка також присвятила багато праці й років нашій школі, а тепер перебирає на себе ще більший обов'язок.

Слід згадати, що наша школа приготовляється до ще інших змін. Цього року будемо приймати до передшкілля чотирирічних дітей. Також творяться дві нові анґломовні кляси — одна для малих дітей, а друга для дорослих. Цими клясами будуть провадити нові енергійні учительські сили. Бажаємо їм і новій директорці О. Футалі багато успіхів.

Шкільний рік починається в суботу 12-го вересня у 9 год. ранку. Просимо усіх нових студентів реєструватися цього дня. За реєстрацію та за кошти й оплату за навчання відповідатиме п-і Васичко, скарбник Батьківського комітету (число телефону (914) 476-5867). За докладнішими інформаціями слід звертатися до Оксани Футали, телефонуючи на число (914) 423-8727.

Оля Шкафаровська-Рудик

Господарсько-...

(Закінчення зі ст. 2)

160 кальорій — 0 грамів товщу.

При фармах ярини і овочевих садів допомагає пасічництво через запилювання ярини, садів збіжжя. Тому останньо фармери закладають пасіки (раніше винаймали у комерційних пасічників і платили по 20 дол. від вулика за запилювання), які дають подвійну користь: мед і запилення, яке дає добрий врожай. Перехід на плянтації цукрового буряка, цукрові рафінерії і продукцію цукру в останніх роках через збільшену посівну площу цукрового буряка захитав ціну на цукор. До речі, ціни на цукор обмежені законом. Останньо цукор вживаний на велику скалю у харчових цукрових продуктах: торти, тістечка, йогурт, Кока-кола, майонез підніс ціни трикратно і дає поверх три більйони дол. річного доходу. Зараз фірма Кока-кола, через високу ціну на цукор зачала вживати кукурудзяний сироп. Минулого року надвишку нерафінованого цукру продано Китаєві. Останньо зменшився експорт цукру до 27-ми країн Третього світу — Латинської Америки з 700,000 тонн 1981 року до 182,000 тонн останнього року. Зменшений імпорт з Домініканської республіки змусив її заключити трирічну умову достави цукру до СССР, найбільшого імпортера цукру в світі.

Так виглядає сільськогосподарська і економічна проблема сьогодні. Як буде в майбутньому годі передбачити. Світ перенаселений (11-го липня у Загребі, Югославія, вродилася дитина — п'ятьбільйоновий член населення світу. Відношення приросту населення до посівної площі 4 до 1, — багатовідсталим державам вже брак харчів, — а в індустрійних країнах — надвишка і зменшують посівну площу. Останньо на 153 державчленів Об'єднаних Націй 30 відсотків не доїдає, а поверх півтора мільйона голодує, бо не встані імпортувати харчів.

П. Голубенко...

(Закінчення зі ст. 2)

північні терени ще в доісторичному періоді (між УІ-ІХ ст.) дав своєрідний тип людини, що остаточно оформився при домішці монгольського елементу між XIII і XУ сторіччями (1237 - 1480).

Русь-Україна розвивалася на широких наддніпрянських і наддністрянських, на степових і причорноморських просторах з лагідним підсонням і багатим чорноземом на субстраті палеолітичних і неолітичних (Трипілля) поселень, у зв'язку з малоазійською культурою через торгівлю і зв'язок з причорноморськими колоніями.

Образ двох культур і двох соціо-психологічних типів виявляється з давен давна. Золота доба Київської Руси стала була невичерпним джерелом середньовічної культури для північних земель — згодом Московського Князівства.

Наступним періодом великих впливів з України на Московщину були XУII і XУIII століття, коли книжні надбання і школи були взірцем для Московщини - Росії.

Почетверте автор доводить, як від початку Царства Московського до СССР включно, проходить ляйтмотивом фальсифікація і намагання представити себе Заходові, головно Франції і Великобританії, а згодом і Америці, культурною, демократичною й гуманною країною.

Усі ці основні твердження автор умотивовує багатим джерельним матеріялом, що робить працю глибокоінформативною, а автора вірогідним.

Автор твердить, що тільки тоді Росія зможе розвиватися, як самостійна держава, коли вона визнає принцип свободи для своїх сусідів і для себе, бо без свободи уярмлених і сама Росія не зможе втішатися свободою.

Українська соборна самостійна держава може виринути, скріпитися, і зрости тільки на ідеалі свободи і у всіх ділянках — при плеканні індивідуального ідеалу свободи і при застосуванні його у всіх аспектах назовні. Цією короткою інформативною рецензією хочемо заохотити читачів її познайомитися з цим твором, простудіювати його і здобути потрібну для висвітлювання дійсного стану української справи.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МАРІЯ КУШНІР-БАРАГУРА, член УНС Відд. 361-го Т-ва „Дністер" в Ню Йорку, Н.Й., померла 21-го липня 1987 року на 76-му році життя. Нар. 12-го серпня 1911 року у селі Волчишовичах, повіт Мостиська, Україна. Членом УНС стала 1950 року. Залишила у смутку мужа Володимира, дві доньки й четверо внуків та численну ближчу і дальшу родину на поселеннях та в рідному краю. Похорон відбувся на цвинтарі св. Андрея в Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

С. Чума, секр.

ЕВГЕН ЛАПУШНЯК, член УНС Відд. 457-го Т-ва „Культура" в Ню Йорку, Н.Й., помер 1-го липня 1987 р. на 52-му році життя. Нар. 12-го квітня 1936 р. на Україні. Членом УНС став 1972 р. Залишив у смутку батька Андрія і братів Ярослава і Івана. Похорон відбувся 3-го липня 1987 року на цвинтарі Сідар Ловн в Патерсоні, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Галя Кіляр, секр.

ПАВЛО ПРИСТАШ, член УНС Відд. 353-го Т-ва „Запорозька Січ" в Ню Брансвику, Н.Дж., помер 18-го липня 1987 року на 68-му році життя. Нар. 5-го серпня 1920 року в Неварку, Н.Дж. Членом УНС став 1938 року. Залишив у смутку дружину Мауді. Похорон відбувся 22-го серпня 1987 року на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Йосиф Рінник, секр.

РОЗА ГРЕЛЯК, член УНС Відд. 452-го Т-ва Української Молоді в Іст Чикаго, Інд., померла 17-го липня 1987 року на 64-му році життя. Нар. 1923 року в Іст Чикаго, Інд. Членом УНС стала 1941 року. Залишила у смутку мужа Івана, дочок Розмері Рибіцьку і Марію Тересу; сина Івана Ричарда, внуків Мелісу і Івана Михайла; дві сестри і брата. Похорон відбувся 21-го липня 1987 року на цвинтарі св. Івана в Гаммонд, Індіяна.

Вічна Їй Пам'ять!

Наталія Шуя, секр.

ПАВЛО ГУЛА, член УНС Відд. 274-го ім. свв. Петра і Павла в Янгставні, Огайо, помер 21-го травня 1987 року на 93-му році життя. Нар. 15-го січня 1895 року в Україні. Членом УНС став 1918 року. Залишив у смутку дружину Домінку і синів. Похорон відбувся 23-го травня 1987 року на цвинтарі Ґрін Гевен в Кенфілді, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!

Гелен Сенедяк, секр.

ІВАН ШПАРҐАЛО, член УНС Відд. 220-го ім. свв. Петра і Павла в Чикаго, Ілл. помер 12-го липня 1987 року на 62-му році життя. Нар. 1-го лютого 1925 року. Членом УНС став 1949 року. Залишив у смутку кузинку Вікторію Ларсон, племінників і племінниць. Похорон відбувся 16-го липня 1987 року на цвинтарі св. Марії в Евергрін Парк, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Дж. М. Блідий, секр.

ЙОСИФ БІЛОВУС, член УНС Відд. 146-го ім. Івана Франка у Воррен, Миш., помер 1-го червня 1987 року на 77-му році життя. Нар. 1909 року в Монтреалі, Канада. Членом УНС став 1943 року. Залишив у смутку сина Ярослава з дружиною Єлисаветою, внуків Йосифа, Марійку Лин і Анну Єлисавету, сестру Павлину; братів Михайла і Павла та дальшу і ближчу родину. Похорон відбувся 8-го червня 1987 року на укр. національнім цвинтарі у Вашінгтоні, Д.К.

Вічна Йому Пам'ять!

Григорій Корб'як, секр.

МАРІЯ ІВАНОЧКО, член УНС Відд. 112-го Т-ва Св. Марії в Пармі, Огайо, померла 21-го липня 1987 року на 92-му році життя. Нар. 24-го березня 1895 року в Україні. Членом УНС стала 1939 року. Залишила у смутку Анну Греко і сина Михайла. Похорон відбувся 24-го липня 1987 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Пармі, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!

Мері Капраль, секр.

ЕВГЕНІЯ ШАБАТУРА, член УНС Відд. 245-го Т-ва „Запорозька Січ" в Трентоні, Н.Дж., померла 23-го липня 1987 року на 60-му році життя. Нар. 1927 року в селі Делич, Стрий, Україна. Членом УНС стала 1951 року. Залишила у смутку сина Володимира з родиною і дві доньки Евгенію з родиною і Марію. Похорон відбувся 27-го липня 1987 року на цвинтарі Св. Марії в Трентоні, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Михайло Мартиненко, секр.

НАТАЛКА БОЛ, член УНС Відд. 236-го в Сеір, Па., померла 31-го липня 1987 року на 90-му році життя. Нар. 15-го травня 1897 року в селі Загутин, Сянік, Україна. Членом УНС стала 1925 року. Залишила у смутку сина Авґуста і семеро інших дітей, 12 внуків і 19 правнуків. Похорон відбувся 24-го липня 1987 року на Парафіяльному цвинтарі в Сеір, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

М. Скерпак, секр.

ІВАН КАПЛУН, член УНС Відд. 234-го Т-ва „Запорозька Січ" в Елизабет, Н.Дж., помер 16-го травня 1987 року на 62-му році життя. Нар. 11-го лютого 1925 року в Елизабет, Н.Дж. Членом УНС став 1942 року. Залишив у смутку сина Осипа, доньку Цинтію, братів — Петра і Филимона. Похорон відбувся на цвинтарі св. Ґертруди в Колонії, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Михайло Хитрий, секр.

МАРІЯ БЛОНСЬКА, член УНС Відд. 407-го в Торонто, Канада, померла 3-го червня 1987 року на 62-му році життя. Нар. 1925 році в Україні. Членом УНС стала 1966 року. Залишила у смутку мужа Михайла. Похорон відбувся 6-го червня 1987 року на Цвинтарі Пікерінг Йорк в Пікерінг, Канада.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ОЛЬГА МИЧУДА, член УНС Відд. 44-го в Нортгемптоні, Па., Померла 20-го липня 1987 року на 63-му році життя. Нар. 17-го липня 1923 року в Нортгемптоні, Па. Членом УНС стала 1942 році. Залишила у смутку дві сестри Амелію і Марію Ґаллахер. Похорон відбувся 24-го липня 1987 року на цвинтарі св. Івана в Нортгемптоні, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Мартин Шишка, секр.